

NAZA

Van de Israëlische filmmakers Yuval Abraham en Rachel Szor, twee van de vier regisseurs achter de Oscarwinnende documentaire 'No Other Land', komt 'NAZA': een indringend onderzoek naar de oorlog in Gaza en de systemen achter de grootschalige dood van Palestijnse burgers.

De titel verwijst naar een militair acroniem waarmee de Israëlische inlichtingendiensten het verwachte aantal burgerslachtoffers van een luchtaanval aanduiden. Vanuit hun positie als Israëli's stellen de filmmakers een fundamentele en ongemakkelijke vraag: hoe kan een samenleving de ontmenselijking van een andere groep mensen toestaan, en welke mechanismen maken dat mogelijk?

De film bouwt voort op journalistiek onderzoek van *The Guardian*, *+972 Magazine* en *Local Call* uit de periode 2023–2025. Na 'No Other Land' richten Abraham en Szor hun blik nu nadrukkelijk op hun eigen Israëlische samenleving. 'NAZA' is een confronterende film over oorlog en ontmenselijking, maar bovenal over verantwoordelijkheid en de noodzaak om de stilte te doorbreken.

'NAZA' ging in wereldpremière op het Filmfestival van Venetië en won er de Speciale Juryprijs.

Regie: Yuval Abraham, Rachel Szor / Verenigd Koninkrijk, VS, Israël 2026 / Hebreeuws, Engels gesproken, NL/FR ondertiteld / Duur: 1u20

BINNENKORT

ROSE
di 17.11.26 – 20u

THE ODYSSEY
di 24.11.26 – 19u

THE SIX
ma 30.11.26 – 20u

NOTRE SALUT
di 1.12.26 – 20u

TEGENWOORDIG HEET IEDEREEN SORRY
di 8.12.26 – 9u30 & 19u

THE CHRISTOPHERS
di 15.12.26 – 20u

TOY STORY 5 (6+)
di 22.12.26 – 15u

MEMOIRE DE FILLE
di 22.12.26 – 20u

COWARD
di 5.01.27 – 20u

MINOTAUR
di 12.01.27 – 20u

HEYSEL 85
di 19.01.27 – 20u

FRANZ
di 26.01.27 – 20u

FJORD
di 2.02.27 – 20u

www.ccstrombeek.be/film
tickets@ccstrombeek.be

Yuval Abraham en Rachel Szor over NAZA:
'Het doden van burgers zit ingebakken in het systeem'

Kees Driessen – De Filmkrant

(…) Terwijl ik NAZA keek, dacht ik aan Shoah. Net als dat buitengewone Holocaust-document van Claude Lanzmann uit 1985, richten Yuval Abraham en Rachel Szor zich met hun documentaire op de systematiek van een genocide. Niet het waarom, maar het wat. Het zo precies mogelijk documenteren wie wat wanneer heeft gedaan. En daarmee de genocide-ontkenning zo moeilijk mogelijk maken. Maar ik wist niet of ik dit de makers durfde voorleggen. Tegenover twee Joodse Israëliërs de politiek van Israël in Gaza vergelijken met de Jodenvervolging door de nazi's – gaat dat te ver? (…) Ik had net besloten dat ik de vraag niet zou stellen, toen NAZA in Tel Aviv, de stad waar de documentaire is opgenomen, de Cinematheque in beeld bracht. Daar hing, goed zichtbaar, een aankondiging van een retrospectief van Claude Lanzmann. Bam. De makers doen het zelf. Sterker nog, dat shot zegt: hier, recht onder je neus, kun je gaan zien hoe een genocide werkt. En toch gaat het door. (…)

Dus ja, daarna durfde ik de vraag wel te stellen: voelen de twee regisseurs zich verbonden met Shoah? "Hoe Lanzmann in zijn interviews blijft aandringen: 'Beschrijf stap voor stap hoe het ging' – dat was ook de belangrijkste vraag van onze film", bevestigt Abraham. "Er kwamen andere vragen bij, zoals over de psychologie van het doden, maar de fundamentele vraag aan de officieren en soldaten was: 'Beschrijf zo gedetailleerd mogelijk wat je gedaan hebt.'"

"Een andere overeenkomst is," vervolgt Abraham, "dat we de waarheid proberen te achterhalen via gesprekken voor de camera. Waarbij het niet vreemd is dat soldaten, op een moment waarop Israëls eigen handelen door de VN en mensenrechtenorganisaties een genocide wordt genoemd, ook over de Holocaust beginnen. Niet dat die twee dingen hetzelfde zijn, dat denk ik niet, maar er zijn vergelijkbare patronen in alle genocides. Eén daarvan is de ontmenselijking van complete groepen. In een tijd waarin mensen vaak naar de Tweede Wereldoorlog en de Holocaust verwijzen als rechtvaardiging om juist niet op te treden tegen Israëls oorlog in Gaza, vonden wij het belangrijk om de tegenovergestelde conclusie te trekken."

De eufemistische militaire term 'NAZA' betekent zoveel als 'nevenschade'. De standaard NAZA voor de oorlog in Gaza, blijkt uit gesprekken in de film, was op zeker moment twintig. Dat wil zeggen: een gemiddeld risico van twintig burgerdoden is acceptabel voor het uitschakelen van één doelwit. Vijfhonderd NAZA is ook voorgekomen, zegt één geïnterviewde. Hoeveel doelen zijn er? "Duizenden." Duizenden keren twintig of meer burgerdoden – dan ga je langzaam richting de complete bevolking van Gaza, legt Abraham de geïnterviewde voor. Die antwoordt: "Ik weet niet goed wat ik met dat gegeven aan moet."

Zoals Abraham nu zegt: "Burgerdoden in Gaza worden geframed als ongelukken zoals die nu eenmaal in elke oorlog voorkomen. Maar het doden van burgers zit ingebakken in het systeem. De selectie van doelwitten is erop gebaseerd, omdat ze mensen bombarderen als ze thuis zijn bij hun familie. En grondtroepen weten heel goed dat ze keer op keer ongewapende burgers doden, met honderden of duizenden tegelijk. Dat is wat de film aantoont. Burgerdoden zijn geen bijproduct van de oorlog tegen Hamas. Deze oorlog is gericht tegen burgers, tegen de bevolking van Gaza. Of, zoals mensenrechtenorganisaties het noemen: een genocide."

Denken ze dat Israëliërs die niet naar Palestijnen luisteren wel naar mede-Israëliërs luisteren als die vertellen welke misdaden ze begaan? Dat ze, met andere woorden, met NAZA mensen bereiken die ze niet konden bereiken met *No Other Land?*

Abraham: "We hopen het, maar met een bezwaard hart. Omdat het verkeerd is dat mensen wel naar Israëliërs luisteren en niet naar de Palestijnen in Gaza. In een rechtvaardige wereld zouden we deze film niet hoeven maken, want Palestijnen hebben zelf alles al gedocumenteerd. Maar omdat de ontkenning van misdaden en de ontmenselijking van Palestijnen doorgaan, hebben we het toch gedaan." (…)

Je zou denken dat alle geïnterviewden in NAZA meewerken omdat ze ook tegen deze oorlog zijn. Voor sommigen klopt dat – een enkeling noemt het onverbloemd een genocide. Maar anderen lijken eerder gemotiveerd vanuit een soort beroepstrots. Inclusief, schokkend genoeg, Israëliërs die zichzelf "links" noemen.

Szor: "Eén reden dat we de film opnamen in Tel Aviv is omdat veel officieren behoren tot de Israëlische progressieve elite. Die steunen deze extreemrechtse regering niet en beschrijven zichzelf als links. Maar desondanks zijn ze, zoals we laten zien, onderdeel van het moorden. Ze handelen dan misschien niet uit haat, maar toch doen ze mee aan dit ontmenselijkende systeem – vaak vanachter een beeldscherm. Het is belangrijk dat de Israëlische maatschappij dit onder ogen gaat zien."

Het is waar dat een heleboel Israëliërs geen fan zijn van Netanyahu. Maar ze verzetten zich vooral tegen zijn binnenlandse beleid. De groep die strijdt tegen de oorlog in Gaza is veel kleiner, zoals ook de filmmakers benadrukken. Wat ook verklaart waarom alle geïnterviewden geanonimiseerd zijn en traceerbare details over oorlogshandelingen zijn weggelaten. Begrijpelijk, maar het maakt het tegenstanders wel gemakkelijker om te beweren dat het allemaal onbewezen en oncontroleerbare beweringen zijn.

Wat dus ook is wat de Israëlische regering direct deed. Waarna ze hun pijlen vooral op de boodschappers richtten. Terwijl de regisseurs van NAZA op het festival van Venetië de Speciale Juryprijs in ontvangst mochten nemen, verklaarde de Israëlische minister van Cultuur Zohar dat "de zelfhaat van de makers, die bereid zijn hun vaderland te schaden louter voor applaus van internationale antisemieten, onvoorstelbaar is en landsverraad betekent". (…) De onvolprezen Haaretz [liberaal en onafhankelijk Israëlisch dagblad] kopte: "Israëliërs verenigen zich tegen een nieuwe vijand: NAZA, een film die niemand heeft gezien." En ook: "Dankzij de NAZA-hysterie heeft Israël het eindelijk over Gaza." (…)

Lees het volledige artikel en meer op:
https://www.ccstrombeek.be/film/naza